

CEPV2001

K

1 Bůh však pamatoval na Noeho i na všechnu zvěř a všechny dobytek, který s ním byl v arše. Způsobil, že nad zemí zavanul vítr, a vody se uklidnily. ([Gn 19:29; Ex 14:21; Ex 10:13])

2 Byly ucpány prameny propastné tůňe i nebeské propusti a byl zadržen lijavec z nebe.

3 Když přešlo sto padesát dnů, začaly vody ze země ustupovat a opadávat,

4 takže sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohorí Araratu. ([2Kr 19:37 Jr 51:27])

5 A vody ustupovaly a opadávaly až do desátého měsíce; prvního dne desátého měsíce se objevily vrcholky hor.

1 Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všechny živočichy a všechna hovada, kteráž byla s ním v korábu; pročez uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody.

2 A zavřiny jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest přívál s nebe.

3 I navrátily se vody se svrchku země, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech,

4 Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na horách Ararat.

5 Když pak vody odcházely a opadaly až do desátého měsíce, prvního dne téhož desátého měsíce ukázali se vrchové hor.

- v 1. v. je zajímavé slovo *pamatoval*. To nám o Bohu vypovídá jednu důležitou věc, že má totiž živly pod svou kontrolou, že vše bylo řízeno. Je ovšem zajímavé, že pamatoval pouze na Noeho a zvěř, ale není zde zmínka o jeho rodině. To opět dokazuje, že Noe je jakýmsi štítem pro svou rodinu, která je díky němu zachráněna. Dále se tu nachází další zajímavost – když zavanul vítr, vody se uklidnily. Spíše to bývá naopak. Mám za to, že Bůh způsobil, že nad zemí opět působil DS, stejně jako na počátku, kdy země byla pustá a prázdná (Gn 1,2). Vlastně se jedná o nové stvoření země. Jakýsi křest ponořením, staré zemřelo a hle, je tu nové (2 K 5,12)
- Je zajímavé, jak podrobně datována je celá potopa. Poté, kdy přestalo pršet, trvalo dalších 5 měsíců, než vody začaly opadat. Když klesla hladina natolik, že archa spočinula kdesi v pohorí Ararat, musela její posádka čekat další 3 měsíce, než se objevily i vrcholky ostatních hor.

6 Když pak přešlo čtyřicet dnů, otevřel Noe v arše okno, které udělal,

7 a vypustil krkavce; ten vylétával a vracel se, dokud se vody na zemi nevysušily. ([1Kr 17:4 1Kr 17:6 Jb 38:41])

8 Pak vypustil holubici, kterou měl u sebe, aby viděl, zda vody z povrchu země ustoupily. ([Ž 55:7 Mt 3:16])

9 Holubice však nenalezla místo, kde by její noha mohla spočinout, a vrátila se k němu do archy, neboť vody dosud pokrývaly povrch celé země. Vztáhl tedy ruku, vzal ji a vnesl ji k sobě do archy.

10 Čekal ještě dalších sedm dní a znovu vypustil holubici z archy.

11 A holubice k němu v době večerní přilétla, a hle, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek. Tak Noe poznal, že vody ze země ustoupily.

12 Čekal ještě dalších sedm dní a opět vypustil holubici; už se však k němu zpátky nevrátila.

6 Po čtyřiceti dnech otevřel Noe okno, které udělal v arše,

7 a vypustil havrana, jenž odlétal a přilétal nazpět až do doby, kdy vody na zemi byly vysušeny.

8 Tu Noe vypustil holubici, kterou měl u sebe, aby viděl, zda vod na povrchu země ubylo.

9 Holubice nenašla místo, kam by usedla, a vrátila se k němu do archy, neboť na celém povrchu země byla voda; natáhl ruku, uchopil ji a vzal nazpět k sobě do archy.

10 Čekal ještě sedm dalších dní a pak znovu vypustil holubici z archy.

11 Holubice se k němu navečer vrátila a hle, v zobáčku měla úplně čerstvou olivovou ratolest! Tak Noe poznal, že vod na povrchu země ubylo.

12 Počkal ještě sedm dalších dní a vypustil holubici a ta se k němu už nevrátila.

- dalších 40 dnů čekal Noe, než vypustil z okna krkavce. 40 denní lhůta se objevuje v bibli několikrát (např. Eliáš – 1 Kr 19,8 nebo Ježíš – L 4,1-2) v souvislosti s přípravou, půstem, komunikací s Bohem, soudem. Co by udělala většina lidí v takové situaci, poté, co by se loď zastavila? Nesnažila by se co nejrychleji opustit zatuchlé podpalubí? Nejspíš si archu nemůžeme představovat jako nám známé loď, ale spíš jako velkou truhlu, která vše skrývá a především chrání uvnitř, žádná horní paluba pro lepší společnost, žádný kapitánský můstek, jen bedna plná kójí a stání pro všechna pozemská zvířata. Asi tam nebyl příjemný vzduch. Přesto Noe vyčkává 40 dní, ale ne aby vypustil všechny z archy, nýbrž aby vypustil krkavce. Proč zrovna krkavce? Je to pták, hnízdící na vysokých místech a především je to vytrvalý letec.
- Když si krkavec našel hnízdiště, vypouští Noe holubici. I ta se vrací a tak Noe vyčkává další týden. Poté holubice přilétá s čerstvou olivovou snítkou a Noe poznává, že vody ustoupily. Přesto čeká dalších sedm dní a vypouští holubici opět, ta se již nevrací.

3 Léta šestistého prvního, první den prvního měsíce, začaly vody na zemi vysychat. Tu Noe odsunul příklop archy a spatřil, že povrch země osychá.

14 Dvacátého sedmého dne druhého měsíce byla již země suchá.

15 I promluvil Bůh k Noemu:

13 I stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé příkrytí korábu a užel, ano již oschl svrchek země.

14 Druhého pak měsíce, v dvacátý sedmý den téhož měsíce oschla země.

15 I mluvil Bůh k Noé, řka:

16 „Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. ([Gn 12:1 Gn 12:4])

17 Vyved' s sebou všechno tvorstvo, jež je s tebou, všechnu zvěř i ptactvo a dobytek a všechnu havěť plazící se po zemi. Ať se na zemi hemží, ať se na zemi plodí a množí.“ ([Gn 1:22 Gn 1:28])

18 Noe tedy vyšel a s ním jeho synové a jeho žena a ženy jeho synů.

19 Všechna zvěř, všechna havěť a všechno ptactvo, vše, co se plazí po zemi, vyšlo podle svých čeledí z archy.

20 Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. ([Gn 12:7n])

21 I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil. ([Ex 29:18 Lv 1:9 Lv 1:13:17 Ez 16:19 Ez 20:41 : 2K 2:15 Ef 5:2 Ep 4:18; :: Gn 3:17: Gn 6:5 Ž 58:4 : Ef 2:3; Iz 54:9])

22 Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země.“ ([Jr 5:24 Jr 33:20 Jr 33:25])

16 Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s tebou.

17 Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hověd a všelikého zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyved' s sebou; ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi.

18 I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synů jeho s ním;

19 Každý živočich, každý zeměplaz všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu.

20 Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hověd čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na tom oltáři.

21 I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil.

22 Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.

- Jen malá vsuvka k v. 3. **léta šestistého prvního věku Noé.**
- Kupodivu teprve nyní, po všem tom čekání a vypouštění ptačích poslů, Noe dělá něco, co by asi každý jiný kapitán udělal jako první – odsouvá příklop, aby učinil vizuální kontrolu okolí. To udělal v prvním měsíci, ale teprve za měsíc mohli archu opustit. To musela být velmi těžká zkouška víry a také psychiky. Navíc ta disciplína při opuštění archy, žádná tlačnice, ale vše pěkně popořádku. A zaznívá opět stejný příkaz jako při prvním stvoření – plodte se a množte a naplňte zemi.
- Noe staví oltář a obětuje Hospodinu zápalné oběti ze všech čistých (ryzích) zvířat. Tak mě napadá, že tato zvířata byla zachráněna jen proto, aby vzápětí zemřela.
- Bůh sám sobě slibuje, že již nikdy nebude zlořečit zemi kvůli člověku a jeho zločinu a dává i záruku střídání ročních období, která je aktuální zvláště pro nás dnes, kdy se hodně hovoří o globální katastrofě v podobě doby ledové, či podobné nepříjemnosti. Je však zajímavé proč toto slibuje – pro vůni z oběti zápalné. Můžeme to opravdu chápat doslovně? Je to opravdu kvůli *libé vůni* páleného tuku a masa? Necítí snad Bůh vůni pokání či pokory, úcty a respektu toho, jenž obětuje? Proč by jinak na jiném místě říkal, že je přesycen zápalných obětí (Iz 1,11) a jinde zase, že chce milosrdenství a ne oběť (Oz 6,6)?